

er éénheid en verscheidenheid onder de Gereformeerden is, gewezen te hebben op deze twee voorbeelden. Dat wij daarbij een beroep doen op eene autoriteit als prof. BAVINCK, zal niemand in ons wraken.

Wat is hiervan de oorzaak? Zouden wij deze vraag beantwoorden, doordringende, naar Jobs kernachtige beeldspraak (Job 19 : 28), tot den „wortel der zaak”, dan stonden wij allereerst voor deze vraag: waarom, als er toch ééne profetie was, werd het ééne profetische getuigenis door onderscheidene profeten, en door ieder op eigen wijze gebracht? Waarom, als er toch één Evangelie was, werd die ééne boodschap des Evangelies door vier Evangelisten, en door ieder op eigenaardige wijze gebracht? Waarom, bij de onloochenbare éénheid van het Apostolaat, werden twaalf Apostelen uitgezonden, die ieder een afzonderlijke gave hadden?

Liever dan tot deze diepte af te dalen, wijzen wij naar het woord van den Apostel Paulus in I Cor. 13 : 12, hierboven aangeduid: *nu ken ik ten deele*.

Bij al zijne overdenkingen, beschouwingen en besprekingen heeft elk menschenkind uit te gaan van de tot bescheidenheid nopende waarheid, dat zijne kennis onvolkomen is, en dat hij slechts, naar luid der Heilige Schrift, *ten deele* kan kennen. God is groot en wij begrijpen Hem niet. „De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan er niet bij,” roept David in Ps. 139 : 6 uit.

Het is niet een aardsch prediker, het is de Prediker van Jeruzalem die het betuigt, dat het voor een mensch absoluut onmogelijk is de volle waarheid Gods tot in alle diepte door te denken en in te denken. Wij lezen in Pred. 3 : 11 : „Ook heeft Hij de eeuw in hun hart geleid, *zonder dat een mensch het werk dat God gemaakt heeft kan uitvinden, van*